

Sygn. akt II K 364/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Cichocka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Grabowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej: D. P.

po rozpoznaniu w dniach: 09.03.2018r., 04.04.2018r., 11.05.2018r., 13.06.2018r. i 07.09.018r. sprawy:

D. L.

c. H. i L. z domu R.

ur. (...) w K.

oskarżonej o to, że:

w dniu 10 lutego 2017r., będąc przesłuchiwaną przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie Wydział III Rodzinny i Nieletnich, w sprawie o sygn. akt III Nsm 391/16 w charakterze świadka, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art.233§1 kk zeznała nieprawdę, w ten sposób, iż podała, że słyszała od Z. L. o kontaktach seksualnych A. Ł. (1) z małoletnią W. K.

tj. o przestępstwo z art.233§1 kk

I. oskarżoną D. L. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu,

II. na podstawie art.632 pkt 2 kpk koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 364/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przed Sądem Rejonowym w Kętrzynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich prowadzona była sprawa o sygn. akt III Nsm 391/16 z wniosku H. G. o ustalenie miejsca pobytu małoletniej W. K. oraz z wniosku A. Ł. (1) o ustanowienie rodziny zastępczej. W dniu 10 lutego 2017 r. w przedmiotowej sprawie, po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej z art. 233§1 kk, w charakterze świadka przesłuchana został D. L.. (dowody: k.29-232)

W toku przesłuchania odpowiadając na pytanie pełnomocnika H. G. zeznała, że słyszała o plotkach na temat kontaktów seksualnych A. Ł. (1) z małoletnią W.. Mówił jej o tym wujek Z. L., gdy w Święta Bożego Narodzenia 2016 r. był u ojca H. L.. Wujek mówił, że rozprowadane są takie plotki po wsi. (dowody: protokół k. 285)

W dniu 29 marca 2017 r. w tej samej sprawie przed Sądem Rodzinnym w charakterze świadka został przesłuchany Z. L..

Wymieniony zeznał, że nie mówił takich rzeczy. Na święta był u brata H. L., ale nie było tam D. L. ani H. G.. Nie rozmawiał z nikim na temat tych kontaktów seksualnych. Zeznał, że ostatni raz rozmawiał z D. L. na pogrzebie matki W.. Nie kontaktuje się z nią telefonicznie. (dowody: protokół k. 386, protokół skrócony k. 195-196)

D. L. oskarżona została o to, że w dniu 10 lutego 2017r., będąc przesłuchiwaną przez Sąd Rejonowy w Kętrzynie Wydział III Rodzinny i Nieletnich, w sprawie o sygn. akt III Nsm 391/16 w charakterze świadka, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art.233§1 kk zeznała nieprawdę, w ten sposób, iż podała, że słyszała od Z. L. o kontaktach seksualnych A. Ł. (1) z małoletnią W. K., tj. o przestępstwo z art.233§1 kk

D. L. początkowo nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w Sądzie nie mówiła, że słyszała bezpośrednio od Z. L. o kontaktach seksualnych A. Ł. (1) z małoletnią W.. Nie wie dlaczego z protokołu rozprawy tak wynika. To H. L. – jej ojciec mówił, że słyszał od Z. L. o tych kontaktach. Musiało dojść do nieporozumienia, w protokole prawdopodobnie źle zapisano jej słowa. Następnie przyznała, że mogło tak być, że tak zeznała, ale już tego dobrze nie pamięta, jednak ostatecznie w swoich pisemnych oświadczeniach wycofała się z tych wyjaśnień.

(wyjaśnienia oskarżonej k.277-278)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, w części w jakiej nie przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, bowiem zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, w tym przed wszystkim zeznania Z. L., nie dały podstaw do ich podważenia. W tym miejscu podnieść należy, iż nie można oprzeć się wrażeniu, że oskarżona składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego nie rozumiała treści stawianego zarzutu, stąd jej zmienne oświadczenia w tym zakresie.

Najistotniejsze znacznie w niniejszym postępowaniu bezsprzecznie mają jednak zeznania Z. L.. Zeznania takie jako stanowiące podstawę odpowiedzialności karnej oskarżonej muszą być niepodważalne, nie budzące wątpliwości. Zeznania wskazanego świadka na taką ocenę nie zasługują.

Świadek Z. L. w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że widział się wprawdzie w Święta Bożego Narodzenia 2016 r. z D. L. (czemu zaprzeczał w trakcie przesłuchania przed sądem rodzinnym), ale rozmawiali tylko ogólnie o utrzymywaniu kontaktów seksualnych rodziców z dziećmi, że takie przypadki się zdarzają, natomiast nie mówił o kontaktach A. Ł. z W., bo nic o nich nie wie. Na rozprawie (dwukrotnie) zeznał natomiast, że rzeczywiście mówił dla H. G. i D. L., że chodziły takie plotki, że dochodziło do kontaktów seksualnych między A. Ł. a W., że oni współżyją. Mówił im jednak, że to tylko plotki, że o tym słyszał, ale to nie są sprawdzone informacje. (k. 348v-349, 389)

Możliwość przekazywania takich plotek przez Z. L. potwierdził w swoich zeznaniach A. Ł. (1), który zeznał, że wprawdzie Z. L. temu zaprzeczał, ale jego zdaniem mógł po pijaku coś takiego powiedzieć, bowiem jeździł do D., popijali, a H. G. zbierał różne informacje na jego temat.

H. G. – konkubent oskarżonej i H. L. – ojciec oskarżonej skorzystali z prawa do odmowy zeznań.

W świetle omówionego materiału dowodnego, brak jest jakichkolwiek dowodów, że oskarżona D. L. będąc przesłuchiwaną w sprawie I. N. 391/16 zeznała nieprawdę.

Wskazać przy tym należy, iż samo sformułowanie zarzutu budzi wątpliwości, co mogło być przyczyną niepewnych i zmiennych wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadka Z. L.. Mianowicie pominięto istotną kwestię, która wynika wprost z protokołu rozprawy z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie I. N. 392/16 (protokołem jest nagranie z rozprawy), nie została natomiast zawarta w protokole skróconym, iż D. L. nie mówiła o sprawdzalnych informacjach, faktach, zeznała, na zadane pytanie, że słyszała plotki o kontaktach seksualnych Ł. z małoletnią, o których mówił wujek Z. podczas pobytu u jej ojca na święta. Z. L. nie mówił zatem, że o Ł. utrzymywał kontakty seksualne z W., tylko że takie

są plotki, że ludzie tak mówią. Tak też wynika z jego zeznań złożonych na rozprawie w niniejszej sprawie i tak zeznała w toku rozprawy w dniu 10 lutego 2017 r. w sprawie I. N. 391/16 przed Sądem Rodzinnym D. L.. Natomiast treść zarzutu sugeruje, że chodziło o fakty, informacje na temat Ł.. Zarzut brzmi „... zeznała nieprawdę, w ten sposób, że słyszała o kontaktach seksualnych...”.

Tymczasem plotka to tylko pogłoska, często nieprawdziwa i szkodliwa dla czyjeś reputacji, wiadomość przekazywana z ust do ust, która traci swoje pierwsze prawdziwe znaczenie. W kontekście powyższego okoliczność czy plotki te oskarżona słyszała bezpośrednio od Z. L. czy przekazał je jej ojciec H. L. nie ma znaczenia. Z. L. zeznał bowiem, że z bratem H. na pewno o tym rozmawiał. W tym stanie rzeczy można co najwyżej rozważyć zarzut zniesławienia A. Ł. (1).

Abstrahując jednak od powyższego w świetle zeznań świadka Z. L. złożonych na rozprawie, brak jest jakiegokolwiek podstaw do uznania oskarżonej winną składnia fałszywych zeznań.

Podnieść przy tym należy, iż w niniejszym stanie faktycznym nawet w przypadk,u gdyby Z. L. zaprzeczył, że przekazywał takie plotki D. L. nie sposób obu tych wersji zweryfikować i jednoznacznie uznać czy to D. L. czy Z. L. zeznają niezgodnie z prawdą.

Wskazać jedynie należy w tym miejscu, iż Z. L. w toku niniejszego postępowania zmieniał i prostował swoje zeznania złożone przed Sądem Rodzinnym w kilku kwestiach. Początkowo wskazywał, że w ogóle w święta nie widział się z D. L., następnie w toku niniejszego postępowania przygotowawczego przyznał, że rzeczywiście widzieli się. Podobnie było również z informacjami przekazywanymi na temat A. Ł., np., co do planowanego rozwodu z panią K., czy faktu telefonicznego kontaktowania się Z. L. się z D. L.. Odnośnie tej ostatniej okoliczności oskarżona wykazała, przedkładając wykazy połączeń telefonicznych, że Z. L. utrzymywał z nią kontakt telefoniczny, czemu ten pierwotnie również zaprzeczał.

Z uwagi na powyższe rozbieżności i nieścisłości zeznania świadka Z. L. nie mogą i nie mogły w ocenie Sądu stanowić wiarygodnej podstawy ustaleń faktycznych, podstawy oskarżenia i uznania winy oskarżonej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 17§1 pkt 1 kpk uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 233§1 kk.

Zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu w tym stanie rzeczy ponosi Skarb Państwa.